

«No em penedeixo de cap de les decisions que he pres al llarg de la meua carrera»

Girona, Madrid, Cadis, Osca i Getafe són els equips per on passat Rubén Yáñez (Lloret de Mar, 1993). En el seu palmarès s'hi inclouen dues Lligues de Campions sota les ordres de Zinedine Zidane o un ascens a la Primera Divisió amb el conjunt aragonès. Tot i aquestes fites, el lloretenc mai no ha tingut la continuïtat desitjada, cosa que sí ha assolit aquesta temporada amb l'entiat del Coliseum Alfonso Pérez. Passades 13 jornades va debutar a la Lliga Santander en un escenari familiar: el Ramon de Carranza gadità. A partir d'aquí, i gràcies a les seves bones actuacions, ningú ha pogut moure'l de la porteria.

Debuta i ho fa al camp d'un dels seus exequips. Podem parlar d'una estrena somiada?

Sí. Debutar contra el Cadis va posar-me molt content. Estic molt orgullós d'aportar a l'equip el meu granet de sorra i de, per fi, jugar a la millor lliga del món. El Carranza va ser el lloc idoni per disputar el meu primer partit. Va ser màgic fer-ho allà. No em vull ni imaginar què hauria suposat fer-ho possible amb l'afició, amb el que suposa que hi hagi gent en aquell estadi.

Com li van comunicar que seria titular?

Bordalás normalment dona l'alineació en els moments previs al partit i així els jugadors arribem a l'enfrontament amb la predisposició de jugar. Si ho fes dies abans, els ànims serien totalment contraris. Per a mi no va ser cap sorpresa veure el meu nom a l'onze inicial. Portava molt de temps amb molt bones sensacions a l'entrenament i sabia que tard o d'hora l'oportunitat sorgiria. I així va ser.

En la seva etapa al Cadis només va jugar sis partits, tots a la Copa. La seva actuació va ser una mena de reivindicació cap a Álvaro Cervera?

En part sí, és clar. No va ser un any fàcil. Qualsevol futbolista el que vol és tenir minuts i jugar. Traient de banda això, estic content del partit que vaig realitzar. Vam poder guanyar després d'una dinàmica de resultats molt dolenta. A més, vaig deixar la porteria a zero. Tot porter somia a debutar a Primera amb victòria i imbatut. I jo ho he aconseguit.

Als seus 27 anys per fi troba la continuïtat que buscava. Abans, sense massa oportunitats, va pensar a llençar la tovallola?

Malgrat la mala situació que vaig travessar en no tenir els minuts que volia, vaig poder vestir la samarreta de clubs molt important i en tots vaig fregar l'oportunitat per jugar. He hagut de treballar i entrenar moltíssim per acabar trobant la situació que em permetés jugar a Primera i tenir continuïtat. Llençar la tovallola? Ni pensar-ho, però sí que ho vaig passar molt malament encara que sempre vaig tenir l'esperança. Sabia que seria qüestió de temps que arribés el meu moment. Poques persones saben pel que vaig haver de passar. En el fons estic content d'haver patit tant, perquè et fa ser més fort. A més, el que compta és l'ara, no vull observar el passat.

Vostè va guanyar dues edicions de la Lliga de Campions al Reial Madrid. Com ho va viure?

Van ser uns anys magnífics. Vaig arribar molt jove i vaig passar pel juvenil, el Madrid C i el Castella abans de ser el tercer porter del primer equip durant dues temporades en què vam guanyar dues Champions sota les ordres de Zidane. Va ser un somni fet realitat poder jugar en un club com el Reial Madrid. De fet, quan entres a la pedrera blanca s'ha de ser ambiciós i fixar-se l'objectiu de formar-ne part. En el meu primer any a Segona B amb el Castella no vaig jugar gaire i amb la primera plantilla tampoc ja que hi havia porters molt bons com Keylor Navas o Diego López.

Li va costar marxar d'allà?

Deixar el Reial Madrid va ser una decisió conjunta. Tenia ganes de sortir perquè veia que estava preparat per donar un pas endavant i créixer futbolísticament. Va sortir la possibilitat d'anar al Getafe, que em va cedir al

Cadis, on no vaig poder gaudir de molts minuts. Tot i això, no em penedeixo de les decisions que he pres a la vida.

Abans va estar al Girona. Com recorda aquella etapa?

Només va ser una temporada. Tenia 16 anys i vaig jugar al Juvenil A. Sens dubte va ser un dels anys més especials que he viscut a la meva carrera. Era molt jove i en aquesta edat i categoria comences a veure que pots arribar a ser professional del món del futbol. Recordo que vam fer una gran temporada jugant contra equips com el Barça, l'Espanyol o el Saragossa.

Encara segueix el Girona i li agradaria tornar-hi?

Sí que els segueixo. Tot i haver estat poc temps al club, soc gironí i aficionat del Girona. Recordo especialment una de les moltes promocions sense èxit que vaig poder veure a Montilivi. El Girona és i sempre serà un club especial per a mi. I del futur, mai se sap. El que han de fer és tornar a Primera, que és on han d'estar, així podria jugar a Montilivi contra ells. Seria espectacular.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/esports/2021/01/25/no-em-penedeixo-cap-decisiones/1085114.html?utm_source=rss